Budapest, 1933. április 15 — Ára 50 fillér — 66. évfolyam, 3222. szám.

BORSSZEM JANKÓ

1933-ig szerkesztette: Molnár Jenő

Főmunkatárs: GÁSPÁR ANTAL

A M. N. MÚZEUM NAPLAP OSZTÁLYA

NÉMETORSZÁGI HUSVÉT

A Borszem Jankó részére rajzolta: GÁSPÁR ANTAL

HITLER

GÖRING

WEIMAR

MOLNÁR JENŐ

A régi fészek megint üresebb,
Egy drága jó baráttal kevesebb.

Tegnap még itt ült és ma nincs sehol.
Pont és nyugvójel. — Eltörött a toll.

A nagy gépmester jelt adott: „Mehet."
Egymásra nézünk . . . hát ez is lehet?

Hát ez is lehet? Nincs Molnár Jenő?
Hogy egész este várjuk s nem jön ő?

Hogy így elmulik szív, mosoly, derű?
Csak ennyi és kész? Ilyen egyszerű?

Jóság, emberség, lélek, lobogás:
Semmi, ha eláll a szívdobogás?

Vajjon a fényes égi Kúrián
Nem ütköznek meg az injúrián?

Nem veszik észre a Felettesek,
Hogy itt valami tévedés esett?

Hogy mi volt itten lent Molnár Jenő,
Mosolyban, szívben mit osztott el ő . . .!

Hogy a helyébe nem lel helyettest
Ez a mosolytalan bús Budapest . . .!

Hogy mennyit lángolt, szikrázott nekünk
Ezen a bús csillagon, míg letűnt . . .!

Fent a Független Bíróság előtt
Csak úgy „ad akta" könyvelik el őt . . .?

Vagy egy másik csillagra átviszik,
Hogy fentről is szikrázzon egy kicsit . . .?

EMŐD TAMÁS

=✶=✶=

Áttérés után

— Amióta ez a Kondor áttért, folyton szivarozik.
— Miért?
— Mert a Memphisről áttért a Turul-szivarra.

=✶=✶=

Vajjon féken tudják-e tartani?

(Leszerelési kép)

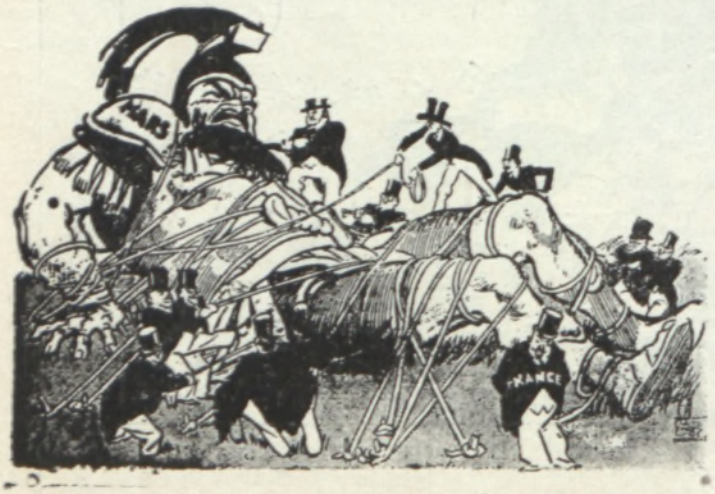

(Evening News, Glasgow)

A BERLINI HUSVÉTI TOJÁSOKAT IGY KÖLTIK KI A TYÚKOK: BOJ-KOTT-BOJ-KOTT-KOTT-KODÁCS?

TÁVIRAT.

Imperiál R. T.
Olaj-osztály!

Husvétkor is fognak locsolni?

Következetesség

— Ez a Kovács roppant következetes ember.
— Miért?
— Csak palatinus házban lakik és csak Palatinus-szivart szí.

=✶=✶=

Fején találta a — gyufát
avagy: a Gömbös-gyufa hatása

Balogh és Vermes régi jó barátok. Ebben a pillanatban kávéházban ülnek és Vermes ünnepi hangon beszélni kezd:

— Baloghkám, mi húsz év óta ismerjük egymást, tizenöt éve jóbarátok vagyunk, tíz év óta nem hazudtunk egymásnak, öt év óta nem csaptuk be egymást . . . én ma elhatároztam, hogy húszévi barátságunk emlékére egy ajándékot veszek neked.

— Miféle ajándékot?

— Egy szál gyufát.

— Ez hasonlít rád — csattan föl Balogh.

— Miért? — védekezik Vermes — Gömbös is egy szál gyufát kapott ajándékba és nagyon örült neki.

Balogh kissé megenyhül:

— Rémes, — mondja szomorúan — hát már ilyen rosszak a viszonyok?! Örült egy szál gyufának! . . . Mindenesetre jó, hogy szóltál. Holnap lesz a feleségem születésnapja, veszek neki egy fogpiszkálót.

— Várj! Az a gyufa, amit Gömbös kapott, nem egy olyan közönséges gyufa. Arra rá van írva Gömbös egész munkaterve.

— Egy szál gyufára?

— Egy szál gyufára!

— Menj már, ki van zárva! Biztosan csak az van ráírva, amit eddig megvalósított belőle.

— Tévedsz öregem. Az egész munkaterv rajta van, ezerszázhetven szó.

— És mondd, ki írta rá?

— Egy salgótarjáni műszaki rajzoló.

— Na, ehez a derék emberhez még ma elutazom.

— Minek?

— Veszek tőle egy skatulya gyufát, úgy sincs még könyvtárunk.

=✶=✶=

JAJ!

— Mit gondolsz, mi a pala-panamisták kedvenc nótája?

— Na?

— Hullámzó Palaton tetején.

Szeplőit eltünteti a Dr. Morisson szeplőelleni krémc, nappal száraz, éjjel zsíros krém.

A KÖZÉLET BUCSUJA MOLNÁR JENŐTŐL

Molnár Jenő elment és magával vitte a nevetést. Ami visszamaradt utána, az halálosan komoly. Visszamaradt finom és eredeti szellemének hű és forró szívének, tiszta jellemének, nagy kötelességtudásának, soha kielégülni nem tudó, lázas alkotókedvének emléke.

Herczeg Ferenc.

●

KIÁLTÁS ODAÁTRA.

Testvér, aki a pesti olimpusról is mindig olyan gyöngéd kézzel cirógattad a veled egy kenyéren nőtt vidéki skriblifexet, most csináltál először rossz tréfát életedben, de ez aztán annyira sikerült, hogy nemcsak a szeme, hanem a szíve is könnyezik bele az embernek. Emlékszel rá, hogy mit kiáltottam oda neked, mikor utoljára együtt darvadoztunk, innen-onnan egy esztendeje, a ligeti Gundelban, a Kner-jubileum éjszakáján?

— Jenő, Jenő, nem vagy már szegedi ember, mert ha az volnál, tudnád, hogy sohse volt jó az a nagy sietség!

Visszanevettél a kalapodat meglengetve:

— De azt még nem felejtettem ám el, hogy úri ember ötven egynéhány évnél nem él tovább, hanem negyven krajcár napidíjjal megbíz egy hordárt, hogy éljen tovább helyette. — Emlékszel? Ezt is együtt tanultuk Tömörkénytől a **Szegedi Naplónál.**

. . . nono, hiszen ebben is van valami, Jenőkém; régi gazdáink és mestereink is mind ilyen tájban gondolták meg a dolgot, úgy egy-két lépésel ötven után. De azért mégis várhattál volna még egy kicsit, még valami jó hírt vihetsz föl idelentről a néhai iródeákoknak. Egy kicsit bízom is benne, hogy hátha Békeffi szerkesztő úr vissza fog zavarni:

— Ezt nem jól csinálta, Molnár! Tessék csak újra beülni a redakcióba, magának még odalent kell inspekciózni!

De persze az is lehet, annyira neked örülnek, hogy nem eresztenek vissza, hanem odavesznek maguk közé az Uristen aranyasztalához.

Ez esetben, testvér, foglalj le nekem is egy helyet, ott magad körül, az asztalvégen, ahol a följebbvaló esztendőkben is együttültünk, mi szaladjide, szaladjoda fiatalok.

Móra Ferenc.

●

Ketten sétáltunk valahol künn a városon kivül, barátságosan szeretettel beszélgettünk. Gyönyörködtünk a tavaszi napsugárban, terveket szövögettünk, országról, magunkról, társainkról. És a felhőtlen kék égből villámsugár sujt le s a következő másodpercben ott állok a jóbarát, a nagytehetségű kartárs holttestе mellett . . .

Ilyenformán éreztük magunkat, Molnár Jenő jóbarátai, elmulása hírének hallatára. És még most is azt várom, hogy egyszerre csak beállit hozzám s derűs mosollyal azt kérdezi:

— Ugy-e jó tréfa volt?

Szegény, elárvult Borsszem Jankó, jobb tréfákat várunk tőled a jövőben.

Márkus Miksa,
a Magyar Ujságírók Egyesületének elnöke

●

Ami életemben legjobban meghatott, az a szívbeli kedvesség volt, amellyel évekig tartó súlyos lelki depresszióm alatt a magyar bohémélet kiválóságai engem görnyedő állapotomban felkerestek. Sohasem tettem értük semmit, nem is vártak tőlem semmit és mégis eljöttek hozzám, hogy ki zenével, ki szavalással, ki tréfával, ki komédiával visszahozzon az életkedvbe. Sohasem fogom elfelejteni valameddig élek, nevüket és kedvességüket. Az elsők között van **Molnár Jenő** neve, aki, mikor ápolónőmmel hónapokon át nehezen vonszoltam magam sétáimon, mindig velem volt és az ő kedves szuggesztiv szellemességével, kiapadhatatlan ötleteivel sziporkázott azért, hogy derűt csaljon arcomra. — Ugy képzelem, hogy ma is itt van velem, amikor már elköltözött. — Ugy képzelem, hogy nemcsak nekem, de az egész lelkileg beborult magyarságnak akart a tüzijátékkal kedveskedni! — Ugy képzelem, hogy ezért sem én, sem a magyar közösség őt nem tudja elfeledni.

Hegedüs Lóránt

Mikor Molnár Jenő, a Borsszem Jankót Ágai Adolf halála után átvette, akkor még volt ebben a keserves világban valami, ami azóta kihalt belőle. Ez a valami: a humor. Felületes emberek a humort összetévesztik a csepürágó bohócok olcsó és banális viccelődéseivel. Az igazi humor azonban másfajtájú. Csörgősipkát hord a fején, de nem kacagtatni akar, csak maga kacag a világ dőreségein, az emberek erkölcsi fogyatkozásain, a nagyok kicsinyességein, a kicsinyek törtetésein. Ennek a humornak az instrumentumán kevesen tudtak olyan mesteri módon játszani, mint Molnár Jenő. Ő volt az igazi, a magasabb értelemben vett humornak az utólsó trubadurja.

Vészi József

●

Szegény, jó barátom, Molnár Jenő!

Kevés embert ismertem, aki oly fiatalon, oly boldogan, oly derűsen kezdte meg írói pályáját. A „Borsszem Jankó" „Kagál"-jában találkoztunk először egy Bálóné által komponált remek vacsorán, melyen Ágai Adolf, a fődoktor elnökölt és amelyen ott volt az akkori írói és művészi világ sok jeles tagja. Molnár Jenő akkor még az egészen fiatal gárdához tartozott, de már feltűnt kedves vidámságával és elmés verseivel. Tisztességesen keresett, a múzsák flörtöltek vele és csinos fiatal színésznők nemkülönben. Élete útja napsütéssel és nyíló rózsákkal volt ékesítve. Azután nemsokára elszállt közülünk Ágai, hirtelen letört Lipcsey Ádám és én, mint bankárja és nagyrészvényese a Jankó-nak, a lapot Molnár Jenőre és Bér Dezsőre bíztam. A „Borsszem Jankó" akkor még — a világháború előtt — tekintélyes lap és tisztes jövedelem volt és ennek a patinás lapnak főszerkesztőjének lenni annál is inkább irodalmi és társadalmi pozició volt, mert Molnár Jenő szívét és eszét követve, feleségül vette egy jómódú és tekintélyes családnak bájos, fiatal leányát.

. . . És ekkor jött a sötét végzet — Trianon. Magyarország elvesztette kétharmad részét és a „Borsszem Jankó" előfizetőinek legalább kétharmadát, mert hiszen a lap előfizetői leginkább vidéki urak voltak.

Molnár Jenő nem adta fel a harcot. Becsületesen fáradt, lankadatlanul küzdött. Csinálta a Jankót kegyeletből, becsületből, — színdrabokat fordított, tárcákat írt, — szóval véres verejtékes munkát fejtett ki. De hol voltak a régi napsugaras mult mosolygó igéretei? — Ádám és az ő Évája ki voltak űzve a paradicsom gondtalanságából. . . . „És verejtékezve keresd meg kenyeredet . . ."

De hiszen ez ma mindnyájunk sorsa. Ezért nem kellett volna Molnár Jenőnek ily fiatalon elpusztulni. Molnár Jenőnek, aki derék ember volt, kedves ember és tehetséges ember.

Székely Ferenc.

●

Molnár Jenő halálának híre igen nagy hatást gyakorolt reám; nagy volt megrendülésem, mert nem tudtam semmit betegségéről és hogy betegsége súlyosabb jelleget öltött. — Mély űrt hagy maga után jó barátom elvesztése; de fokozottan megrendítő a kortárs-barát halála. Közel 30 éven át ismertem őt, még a „Borsszem Jankó" előtti időkből. A koaliciós kormány idején, a „Balaton-kávéház"-ban találkoztunk először, — ez volt akkor a törzs-kávéházunk, és utóljára a „Fészek"-ben, pár héttel ezelőtt. — Szerettem eszét, szellemességét, nyiltságát, őszinteségét és emberi jóságát. Humora páratlan, egészen különleges volt; ez és jó szíve elvesztése pótolhatatlan űrt hagy maga után. — Emléke azonban továbbra él mindazok szívében, akik közel állottak hozzá és szerették.

Dr. Ugron Gábor

●

Molnár Jenőt, mint kitünő írót, mint a Borsszem Jankó főszerkesztőjét, mint hirlapírót mindenki ismerte, és pedig nemcsak itthon, Magyarországon, de a messze külföldön is, ahol boldogan vették át pompás cikkeit. Örökké vidám, meleghumorú ember volt, aki az emberi gyöngeségeket, félszegségeket szelíd bölcseséggel látta meg és akinek a humora sohasem bántott meg senkit.

Azt már kevesebben tudták róla, hogy mennyit dolgozott, mennyit fáradt másokért, mindig önzetlenül. Ezt az áldásos munkáját közvetlen közelről láttam: ebbe

a munkájába az egész szívét beleadta és szinte érthetetlen volt előttem, hogyan maradt ideje a saját maga és családja számára. Pedig tudom, hogy maradt, mert a legboldogabb családi életet élte.

Jó ember volt, melegszívű, hűséges barát és számomra az ő sok értéke közül ez volt a legnagyobb érték, mert a hűséges barát ritkább, mint a fehér holló.

Ezt a hűséges, drága barátot örökké siratom Molnár Jenőben. **Huszka Jenő.**

●

Idő: 1906. Szinhely: Nagymező- és Szerecsen-utca sarkán, „A Polgár" szerkesztősege. Az ifjú gárdában, mely a nemzeti demokrácia elsónapi közlönyét összeállitja, feltűnik Molnár Jenő, a Szegedről felhozott ujságíró. Már akkor minden ujságírói és minden belletrisztikus munkára használható. Érdekli, vonzza és izgatja a politika, irodalom, a színművészet, a városháza. E mellett igazi szerelme a humor, melynek orgánumát, a BORSSZEM JANKÓ-t halottaiból feltámasztja. A negyedszázad alatt, melyben ismertem, a haladásnak és minden emberi ügynek tollvivő bajnoka lesz — mindenre és mindenkire gondol szakadatlan munka között, csak önmagáról feledkezik meg következetesen. És mialatt lelkét oda adja, szervezetének ellentálló képessége leromlik és elgyöngül. Az alattomos kór kikészítve kapta áldozatát. Életében naggyá szíve tette. Ez a szív ölte meg.

Bródy Ernő.

●

Molnár Jenő nagyszerű ujságíró volt; színes tollú író volt; igaz barát volt, talpig ember volt . . .

A sírkövére mégse vésetnék többet, csak ezt: **„Jó volt."** — Csak ilyen keveset, . . . csak ilyen sokat.

Földes Imre.

●

Hosszú éveken át közelről néztem — a barát érdeklődésével és a szakmabeli szemlélő bámulatával — azt a roppant munkát, amellyel Molnár Jenő a betűvetés mesterségét végezte. Most, hogy ennek a munkának ilyen megrendítő módon hirtelen vége szakadt, a barát néma fájdalommal áll meg a sír mellett, de az íróból felszakad a panasz: a magyar írónak meg kell halni, hogy egyszer kipihenhesse magát. **Harsányi Zsolt.**

●

Ne gyászoljatok! Kár a könnyekért.
Molnar Jenőben ezer élet élt.
Nem lehet, hogy a halál mind kioltsa,
Csak mert felöltözött halotti gyolcsba.
Szellem a poron diadalt arat,
Ki él, az élve közöttünk marad.

Sebestyén Károly.

●

Mit írjak? Molnár Jenőt nagyon szerettem. (Bár még egy „t"-vel írhatnám.) Valami derüset, hiszen ő annyira szerette a derüt. Molnár Jenő volt az, aki egyszer azt mondotta az uramnak, aki őt felfedezte és Szegedről Pestre hozta: „Képviselő úr, maga mindenkit lemarház, akit szeret, engem, úgy látszik, nem szeret, mert még sohasem szólitott így." „Édes fiam, — mondotta megdicsőült uram — ha ragaszkodik ahhoz, hogy azokat kiket szeretek s így magát is, az állatvilághoz hasonlítsam, akkor szeretetem nagy jeléül, hiszen magát különösen szeretem, csak a galamb-epéjű szelíd fehér bárányokhoz hasonlíthatom. Szelídebb, fehérebb lelkű humoristát magánál, fiam, nem ismertem. Hogy mindez történt több, mint negyed százada. Molnár Jenő, „páratlan", galamb-epéjű, tiszta lelkű maradt mindvégig. Március 23-ikán beszéltem vele utóljára. Az ifjú demokratákhoz indult, előadás tartásra. Azzal búcsuzott tőlem: „Nagy lelki gyönyörűségem telik ezekben az előadásokban. Végtelenül szeretem a fiatalokat, azt hiszem ők is szeretnek engem. Most sok, sok előadást akarok nekik tartani, valahogy én is fiatalodom, ha közöttük vagyok. Szombaton szép elődást akarok tartani Vázsonyiról. Kezét csókolom." Ezek voltak utólsó hozzám intézett szavai. Szombaton már nem tartott előadást. Helyette jött el a felesége, pajtása, titkára, élettársa. Molnár Jenő olyan valaki volt, akire nagyon jó visszagondolni, akit nagyon lehetett szeretni és akinek emlékét mindig szeretni fogom.

Vázsonyi Vilmosné

. . . Mintha most is érezném a keze meleg szorítását . . . mintha derűs, okos, jóságos tekintetének sugara most is átjárná a lelkemet . . . , mintha ebben a pillanatban, ahogy az íróasztalomra hajlok, ott érezném Őt magám mögött. Mintha a két karját felém tárná . . . a barátom volt . . . szeretett engem . . . szerettem őt . . . Lelki rokonom volt, pedig ritkán láttuk egymást. Másmás felé vitt az útunk, de ha — nagyméha — a közelébe kerültem, úgy éreztem, hogy aki mellett állok: Férfi.

. . . Valaki!

. . . Ember! . . .

Aki azért volt, hogy szeressen. Hogy szeressék. Aki a kék eget kereste — a Derűt! Az Örök Szépet! — És elment . . . Miért? Mert a Derű is, a Szépség is megy el mind messzebbre erről a földgolyóról . . . Mit is keressenek itt a Molnár Jenők!?

Góth Sándor.

●

Mit is lehet egy olyan kedves, értékes barátról mondani, mint Molnár Jenő volt,, ami a köztudatban nem volt ismeretes. Talán csak azt, hogy túl szerény volt, drága Jenő barátunk.

Magyar Mannheimer Gusztáv.

●

Fájó szívvel emlékezem meg Molnár Jenőről, elköltözött kedves jóbarátomról. Értékes és érdekes ember volt, egész ember és egész író, hitte azt, amit írt és azt írta, amiben hitt. A „Jankó" az ő eszménye, szerelme volt, ideáljának oltárára áldozta fel minden érzését és gondolatát. Ő komolyan vette a humort, s mint nagy eszmetársa, Heine mondta: „cimeremben a nevető könny". Molnár Jenő humora könnycseppből fakadt, reá sütött kedélyének napsugara, jóságának melege, szivárványt varázsolt, hidat a föld és az ég között, s az illuzió áldásával, hitet és erőt adott, hogy szebbnek és jobbnak lássuk és könnyebben viseljük el ezt a rossz, rút és nehéz életet. A trianoni keserves esztendőkben Molnár Jenő a magyar élet jótevője volt, s távozásával még sötétebb és még hidegebb lesz a világ. Szívből gyászolom, de szeretetemet az ő szeretett gyermekére, a „Borsszem Jankóra" viszem át, úgy érzem, hogy ezzel nemcsak megdicsőült barátom nemes emlékének áldozok, de egyúttal az ő halottaiban is élő eszményének szolgálok. **Dési Géza**

●

Dr. Molnár Jenő emlékét szeretetteljes kegyelettel fogom megőrizni, mint olyan ember emlékét, aki finom gondolkodásával, szelíd, nemes lelkületével és nagy tudásának mindenkor szerény prezentálásával mindenkinek nagyrabecsülését és rokonszenvét nyerte meg, aki vele valaha érintkezett.

Dr. Stein Emil.

●

Könnyekkel szemeimben gondolok Jenő barátomra, aki politikai pályám megkezdése óta a legerősebb támogatóim közé tartozott. A karikatúrák sokasága, melyek a dolgozószobám falát díszitik, legjobb indulatáról tanúskodnak. Tudom, hogy szeretett és én ezt meleg szívvel viszonoztam. De akit nem szeretett, sőt, aki neki ellenszenves volt, azt se szokta úgy kifigurázni, hogy az bántó lett volna. Nem ellensége senkinek. Csupa aranyos jóság és kedély volt. É snem ismerek senkit, aki ne lett volna tisztelője és barátja. Ágai Adolfnak méltó utóda volt. Egy új generáció felfedezője és nevelő apja lett. Egy nőt szeretett, imádott, azt, akit láttam sírjánál megtörve, összezúzva, aki segítőtársa volt eddig is és akiről gondolhatta utólsó perceiben Heine-vel:

Du weinst und siehst mich an, und meinst,
Dass Du ob meinem Elend weinst,
Du weisst nicht, Weib, Dir selber gilt,
Die Thrän, die deinem Aug entquillt.

Sándor Pál

●

Drága Barátom, harminc éven át bámultalak, hogy fűszertermelésre adtad magad. Humort írni versben, prózában és Borsszem Jankóban: ez nem vicc.

Hivatás volt ez és azonkívül a való élettel olyan szoros benső érintkezés, mint a szerelem.

Mennyire sajnálom, hogy nem én olvasom most, hasonló helyzetben, mindig kedves és mindig ártatlan viccedet, amit te költenél rólam.

Szeretettel **Móricz Zsigmond.**

Kedves Jenőm!

Hozzád szólok, mert nem tudom elhinni, hogy már nem kapok Tőled választ. Hozzád szólok, mert elképzelhetetlen, hogy már nem vagy itt közöttünk. Nem lehettem ott, amikor utolsó utadra kísértek. A sors különös szeszélye. Ugyanakkor Szegeden voltam. Szegeden, ahonnan az édesapám hívó szavára jöttél fel Pestre. Most ismét mellette vagy. Most ismét együtt álmodtok tovább. Együtt csináltok becsületes és jó ujságot. Becsület és jóság: ez volt az életed.

Ravatalod óráiban tartottam előadást Szegeden. Az első szavam Néked szólt. Rólad beszéltem ott, ahol mindenki emlékezett Rád. Ahol mindenki szeretett. De volt-e valaki bárhol is, aki nem szeretett volna? Volt-e ellenséged? Nem lehetett irigyed sem, mert dacára annak, hogy Magyarországon Nálad sokoldalúbb és mindenhez értő ujságiró nem volt és nincsen; csendesebb, szerényebb embert sem ismerhetett senki a toll forgatói között, mint Te, aki minden lapnak munkatársaként díszt és büszkeséget adtál.

Büszkék voltunk Rád és boldogok voltunk valamennyien, akik közeledben lehettünk, akiket barátságoddal megtiszteltél, akik ártatlan humorodat a szív kacajával köszöntünk meg, akik nagy tudásodból, mint örökké kiapadhatatlan kútból meríthettünk.

Most már Justh Gyulának referálsz a magyar politikai helyzetről. Vázsonyi Vilmossal beszéled meg vezércikked témáját. Ágai Adolffal együtt csinálod tovább a Borsszem Jankót.

Jenőm, drága, jó Jenőm, kedves, őszinte, igaz testvérem, barátom én mégis Hozzád írok, nem tudom elhinni, hogy nem felelsz többé. Nem tudja ezt elhinni senki, aki ismert Téged s aki ismerte azt a derűs, kedves, okos emberpárt, akik közül ma már csak egy összetörtszívű asszony maradt köztünk, a Te imádott Klárid, akinek könnyes szemmel csókolom meg a kezét.

Hűséges barátsággal: **Vázsonyi János.**

Szegény jó Molnár Jenő. Legfőbb vágya az volt, hogy egy kis derűt hozzon a mi keserves életünkbe. — És most mégis mennyi bánatot okozott mindnyájunknak.

Fényes Adolf.

Szomorú és lesujtó feladat Molnár Jenőről a Borsszem Jankó hasábjain emléksorokat írni. Nekem bizonyára legfájdalmasabb, aki benne a Jankó csaknem utólsó mohikánját becsültem, aki áhitatos tisztelettel ragaszkodott a Borsszem Jankó évtizedes nemes tradicióihoz. Nobilis hangja, mely a nagy elődök szellemének ápolásában nyerte kristályosan tiszta csengését, ritka élvezetet szerzett.

Szegény Molnár Jenő egyik legnagyobb erénye azonban tündöklő naivitása volt. Ez volt az, amiért manapság igazán lehetett irigyelni.

Kalocsa, 1933, IV. 11. *Gáspár Antal*

=✱=✱=

Aranyköpések

Az a hely nem alkalmas a nő elfeledésére, ahol megszerettük.

✱

Haragjában az ember jobban ordít, mint fájdalmában.

✱

Az ember és az állatt között az a különbség, hogy az állat csak akkor támad, ha megtámadják.

✱

Arról a nőről tudunk a legkevesebbet, akit megszerettünk.

✱

Minden fiatalasszonynak szent meggyőződése, hogy a legszebb nő, csak ezután fog megszületni.

Karádi Emil.

Molnár Jenő hátrahagyott irásai

Egy, kettő, három...

— Mi van egy?
= Isten, aki a mennyben lakozik.
— Mi van kettő?
= Fizetési meghagyás a reggeli postánkban.
— Mi van három?
= Női képviselő Magyarországon: Kéthly Anna, Melczer Lilla, Orosdy Fülöpné.
— Mi van négy?
= Gondja a városi embernek: házbér, gáz, villany, fűtés.
— Mit van öt?
= Iróasztal egy akta számára.
— Mi van hat?
= Protektor egy kis állásba, amelyet mindig más kap meg.
— Mi van hét?
= Nagyhatalom, amelyik mind nagyobb akar lenni a másiknál.
— Mi van nyolc?
= . . . órai munkaidő két órás munkához.
— Mi van kilenc?
= . . . ágú korona — devalorizált papirkoronával.
— Mi van tiz?
= Holdja a kisgazdának és holdingja a valutasíbernek.

A megkárosított Máv

A szókat néha fölcserélem,
S ilyenkor megdöbbenve látom:
Sokat vesztettünk, hej, a réven,
S most újra vesztünk, jaj, a Mávon.

✱

Tiszta erkölcs minden dolog alfája,
S minden üzlet támasza és — talpfája.

✱

Bízná csak rám az ügyészség
Azt a néhány talpfa-csalót,
Elhúzatnék nékik tüstént
Egy kis talpfa alá valót.

✱

Olajat ha vízzel keversz,
Felül marad az olaj,
De ha olaj helyett adod,
Te maradsz alul, — oh jaj!

Csökken a villanyfogyasztás

Szegény polgár — sóhajt a pesszimista —
Villannyal is spórolni kénytelen.
Viszont derűsen szól az optimista:
Ah, Budapesten dúl a szerelem.

MOLNÁR JENŐ

TÜNŐDÉSEK

Seiffensteiner Salamontul

✡ *Kieste o számbul o finom verpelétivel tültött pipa, olvasva, hodj edjes képviselű oreságok, okik hajdanában még olejan nadj hivei voltak oz excellenc Gömbös oreságnak, ma olejan erűsen támadjók űtet. Eszembe jutja errül o Pinkász esete. O Pinkász felgyütte Rakamazról Pestre o fogorvoshoz és kérte őt, hodj csinálja neki edj hídat. O dakter megcsinált o hid, o Pinkász fizetett és visszautazott Rakamazra. Két hét mulva ujra felotazott Pestre és beállitotta o fogorvoshoz. „Na, mi ujság? — kérdezte o dakter — talán nem jó a hid?" „Nadjon jó!" — felelte o Pinkász. „Hát akkor mért jütte hozzám?" — csodálkozta el mogát oz orvos. „Mert még edj hidat szeretnék" — felelte o Pinkász. „Minek küll mogának még edj hid?" — kérdezte megötközve oz orvos. O Pinkász vállat vonta; „Edjet o husos ételekhüz, edjet meg o tejes ételekhüz!" — Osz-posz: ozok o bízemos képviselő oreságok is idj gondolkoznak.*

✶

✡ *Oz is nadjon furcsa dolog, hodj mikor visszaélésekrül van szó, mindig csak edj-edj nevet dobnak bele o vitába, de hodj edjszer már oz üsszes ilejen oreságok neveit megtodnánk, oz ki van zárva. Olejan dolog ez, mint omikor o Gedálje felesége levelet ir o nyaralásbul oz orának és eztet ir: „Itt köldöm neked o mi kis ikerjermekeinknek o fotográfját. Csak o Mórickát fotografáltottom le, mert oz Adolfka pünt idj néz ki". — Cince-conce: o képviselő oreságok is ilejenformán gondolkoznak. Minek mindedjiket megnevezni. Elég ezekbül oz alakokbul edj, a tübbi pünt idj néz ki.*

✶

✡ *Ér-e oz valamit, hodj o diplomata oreságok olejan jól megértik edjmást, ha privátim diskorálnak, de soha se nem todnak megérteni edjmást o konferenciák züld osztolánál. Eszembe jotja errül oz oz eset, omikor o Weisz Dávid özleti üsszeküttetésbe okorta lépni o Schwarcz Manóval. Mielütt oz özletet megkütötte volna, kért o Schwarczról edj információont. A todakozó iroda pár nap mulva elküldte oz információont, amely idj szólta: „O Schwarcz oz edj tüchtig, rendes ember, sak o legjobbat mondhatunk róla. Mindig püntosan fizet, ha van neki pénze. De pénze, sajnos, soha nincs!" — Dill-dall: o diplomátokról is elmondhatjuk, nadjon jól megférnek edjmással, ha nem o züld osztolnál ülnek. De mikor nem ülnek ott?*

✶

✡ *Oz is furcsa, hodj o világ pénzüdji szakértüi olejan kitönően ösmernek o világ bajait, saksopán segiteni nem todnak rajta. Okárcsak oz edjszeri rabbi. O rabbinak volt száz tanitvángya. Edjszer megkérdezte tüle valaki: „Rebbe, ösmersz te mind o száz tanitvángyodat?" „Hogyne!" — felelte o rebbe. „És mindnek tudod o nevét?" „Hát persze! — bólintott o rebbe. „Ez csodálatos! — felelte oz illetü. — Hodj hivják például ozt o vöröspajeszes bóchert?" „Ja, így én nem tudom, — felelte o rebbe. — Én ösmerem mind o száz bóchert és tudom mind o száznak o nevit, saksopán éppen oztot nem tudok, hodj melyik bócherhez melyik név tartozik". — Girem-górem: o szakértük todnak minden bajt, saksopán oztot nem todnak, hodj melyik baj hova tartozik?*

A BORSSZEM JANKÓ albumából

Akárcsak manapság. Lapozva a Borszem Jankó régi évfolyamait, egy érdekes kép ötlik a szemünkbe. Az 1901. ápr. 28-i számában jelent meg Homicskónak ez a mesteri rajza, amelyet itt adunk. Cime: **„A gazda itthon".** A kép alatt a következő versike: *„Haza néz a gazda, nyugodt szivvel várja. S párja nincsen renddel: ügyes hű sáfárja. Szép, szép, — mond a jó úr, — hej csak állnánk jobban — Amott is, az osztrák nagy uradalomban.* — A monarchia már nincs, Ferenc József is csak az ég birodalmából szemléli hajdani országai sorát, de a helyzet ma is hasonló. Ausztriában nem a legjobban állnak az ügyek, de nálunk hál' Istennek rend van.

Azok a gyerekek.

A hatéves Gyuri elszörnyülködve látja az Andrássy-uton, amint egy munkáskülsejű férfi nehéz ingaórát cipel, amelynek súlya alatt meggörnyed a háta. Odaszalad és lelkendezve mondja:

— Bácsi kérem, hogy lehet ilyen órával járni, amikor már rég karkötő órát hordanak.

●

Történelem órán azt kérdezi a tanár:

— Melyik nemzet történetében tanultunk a Hunor és Magyarhoz hasonló honalapitást?

Móricka jelentkezik:

— A római nemzet történetében.

— Helyes. Tehát kik alapitották Rómát?

— Réaumér és Celsius, — hangzik a válasz.

●

A tanár úr a selyemhernyóról tart előadást. Azt magyarázza a nebulóknak, hogy a selyemhernyó valóságos védőburkot sző magának, aztán igy folytatja:

— Ki tudna nekem egy olyan más állatot megnevezni, amely hasonló módon védekezik az időjárás viszontagságai ellen?

Móricka nyujtja a kezét:

— Én tudok, tanár úr.

— Na, melyik állat az?

— Az olajos szardinia.

Husvéti bökvers

Kölnit vettem, vagy két litert,
S mivel nagy a bánatom,
Közelembe, ha nő kerül,
Nem viszi el szárazon!

●

Egy igazi nacional szociálista

Két rohamosztagos beszélget:

— Ez a Johann hithű náci!

— Miből konstatáltad?

— Ha be van rúgva, horogkeresztbe áll a szeme.

●

Forgalmas hely

— Pöstyénben az idén sokan lesznek.

— Hogy-hogy?

— Egyes politikusok már megint nagyon sántikálnak valamiben.

Pesti Husvét

— Vettél már husvéti sonkát?

— Már el is fogyasztottam.

— Jó étvágyad lehet, mondhatom.

— Hallod! Nem kellett ahhoz olyan nagy étvágy.

— Miért, hányan voltatok hozzá?

— Egyen.

— Egyedül ettél meg annyi sonkát?

— Csak nem képzeled, hogy abból a tíz deka sonkából egy bankettet fogok rendezni.

— Tíz deka sonkát vettél husvétra?

— Elég az egy embernek.

— Elég?

— Megfizetni untig elég.

— Locsolni fogsz?

— De fogok ám! Nem is úgy mint tavaly.

— Miért, tavaly nem locsoltál?

— Locsolni éppen locsoltam, de csak tiszta vízzel.

— Szóval az idén már parfömre is telik.

— Dehogy telik.

— De hiszen éppen az előbb mondtad, hogy az idén nem tiszta vízzel fogsz locsolni.

— Na igen. Tudniillik az idén a pesti víz sokkal piszkosabb, mint tavaly volt.

(H—sz.)

●

Kisszakasz

Kisszakasz a Nagykörút mentében,
Tantuszok az utasok zsebében.
Könnyben úszik két szeme pillája,
Valahányszor gondol a Beszkárra.

Tyúkszemére ismerősök lépnek,
Egy bordáját sem érzi már épnek.
A perronra rengetegen szállnak,
Jobb lábáról ballábára állnak.

Ujabb mellőzés

— Hitler állitólag herceg lesz, Göring meg gróf.

— A zsidók persze kénytelenek lesznek továbbra is kormányfőtanácsossággal megelégedni.

Amin Pest mulat

A KISSZAKASZ-PERRON PIKANTÉRIÁJA.

A tömött kisszakasz-perronra felfurakodik egy erősen molett hölgy. A perronon álló védtelen férfiakat nyomva, taszítva elhelyezkedik. A vezető ránéz a hölgy keresgélni kezdi a tantuszt, hogy bedobja a perselybe. Keresi, keresi, de nem találja. A kocsi persze addig nem indul. Az utasok türelmetlenkednek, de nem mernek szólni. A hölgy pedig rendületlenül keresgél tovább. A zsúfolt perron nehéz mozgási lehetőségei közepette jobbra-balra taszítva a körülötte állókat, háromszor is végiggombolja sokgombú tavaszi kabátját, de a tantuszt nem találja egyik zsebében sem. Mikor éppen negyedszer akar hozzákezdeni a gombolkozáshoz, megszólalt a mellette álló úr:

— Tessék egy kissé ügyelni, nagysád. Már éppen másodszor gombolja le a hózentrágeromat!

◆

PESTI KERESKEDŐK

A kereskedő szomorú arccal ujságolja a konkurrensének:

— Tudod, mi történt velem tegnap?

— Mi?

— Az éjszaka kasszafúrók jártak az üzletemben és elvitték az egész napi bevételemet.

A konkurrens ujjával megfenyegeti a kereskedőt:

— Samu, te nem panaszkodol, Samu, te dicsekszel!

◆

HUSVÉTI PROBLÉMA.

A mondén pesti mama megáll fiacskájával egy húsvéti kirakat előtt.

— Mondd mama, — szólal meg a gyerek — a húsvéti pirostojást a

húsvéti nyúl tojja?

— Igen, — hagyja rá szórakozottan a mama.

— Na szép kis házasélet lehet azoknál a nyulaknál, — jegyzi meg a gyerek.

◆

A PALA-ÜGY

Két ügyvéd beszélget:

— Mondja, az Eternit-ügyben mikorra várható az itélethirdetés?

— Az nem itélethirdetés lesz.

— Hát mi?

— Záróbeszéd.

◆

GYENGÉD GYEREK

A kormányfőtanácsosék kisfia nagy érdeklődéssel hallgatja a papája előadását, aki az ausztráliai emberevő kannibálokról magyaráz neki.

— És mondd, papa, — kérdezi a gyerek — azok a kannibál bácsik angyalokat is esznek.

— Dehogy esznek, fiacskám.

— Hát mit csinálnak, ha szárnyast akarnak enni?

◆

A MINISZTÉRIUMBAN

— Mit óhajt?

— Egy nagyszabású tervem van, játékkaszinót szeretnék építeni a Jánoshegy tetején.

— A Jánoshegy tetején?

— Igen.

— Nem ide tartozik . . . menjen át a csúcsminiszteriumba.

◆

A jó vidék

Két atyafi beszélget a községházán:

— Hallom, hogy a hang percenként több száz kilométeres sebességgel halad.

A másik a fejét csóválja:

— Hát csoda, ha annyi szerencsétlenség történik mostanában?

A nagy karmester

aki lecsendesítette a gazdasági helyzet háborgó orchesterét.

BORSSZEM JANKÓ SZINHÁZI RAZZIÁJA

„VACSORA NYOLCKOR"

avagy: **Sok sztár között elvész a menü**

Mert hát ez a helyzet. Az irodalomra éhes közönség bizony Lázár maradt a sztárok lakomáján. Ebben az amerikai darabban nincs téma, nincs főszerep, nincs mondanivaló, csak kép, kép és kép.

A végén már valósággal képségbe ejtő ez a sok kép. Ha azt mondom, hogy egy múzeumot tele lehetne rakni ezzel a képtömeggel, akkor keveset mondok. Mert kettőt is meg lehetne tömni velük. Sőt . . .

Egyetlen hosszú körmondat ez a darab, amelynek nincs alanya és nincs tárgya, csak sztárgya. Amerre nézünk mindenütt egy sztár. A „mű" Amerika egyes társadalmi rétegeinek életét sztárja elénk. Hol unalmasan, hol még unalmasabban. Az üres szerepekkel bírkózó sztárok közül a legjobbak Titkos Ilona, a Góth-pár és Csortos voltak. Titkos lusta, elkényeztetett kis parvenű bestiája brilliáns. A szerzők büszkén tehetnék ki őt iparüzemük kirakatába. (A darabjukról való véleményeket úgysem igen tehetik ki a kirakatba.)

A leggyengébb alakítást Fedák nyujtotta. Unalmassá tették szerepét a folytonos haza-, illetve zsazsabeszélések is.

Végezetül még egy hiba: ha már annyi sztárt szerződtetett a szinház egy ilyen darabhoz, lehetett volna szerződtetni a sok híres szinművész mellé egy zongoraművészt is. Paderevszkyt például. Mert ő talán zongorázni tudta volna a különbséget, ami e között a hosszú „Vacsora" és Molnár Ferenc kis egyfelvonásos „Vacsorá"-ja között van.

(h. f.)

Két szinpadi szerző beszélget

— Hallom, hogy a darabodat viszik külföldre. Az ügynököd minden európai fővárosban próbálja elhelyezni.

— Igen — hangzik a kedvetlen válasz.

— És most hol van a darab?

A szerző lehajtja fejét és rezignáltan mondja:

— Oslóban minden reményem.

Pletykát a népnek!

— Már mondom. Az ismert fiatal művésznőről szól, akinek már nem egy sikere volt fiuszerepekben. A legutóbb megint egy nadrágszerepért főzte a direktort.

— Szó se lehet róla, — hárította el a kérést a direktor.

— De miért?

— Azért, művésznő, mert ezeknek a nadrágszerepeknek utóbbi időben túl nagy feneket szokott keríteni.

Jó csak kissé erős . . .

— Ugyan kérem, hagyják ezeket az örökös hátsó gondolatokat!

A nézőtéren

Egyik szinházunkban a kongó nézőtér láttára így szólt a direktorhoz valaki:

— Miért nem tart nyári szünetet, direktor úr?

— Nyári szünetet áprilisban?

— Mondja már! Kongóban ilyenkor már nyár van.

Gál Franci a Magyarban

Berlinből, ahol most
A Hitler úr diktál,
Hazajött a Franci
És előttünk itt áll.
Ebből is láthatjuk,
(Szedjük gyorsan rimbe)
Nem fér meg két ilyen
Diktátor Berlinbe'.

Rátkai Márton 30 éve

Tollam a tintába áhitattal mártom:
Harminc éve szinész jó Rátkai Márton.
Harminc éve mókáz, harminc éve játszik.
S a harminchoz híven, csak — harmincnak látszik.

Az áldott rossz szív

A fukarságáról közismert szinigazgatóhoz így szólt a héten valaki:

— Miért nem törődsz a volt feleségeddel, hiszen valósággal nyomorog.

— A héten juttattam neki.

— Igen?

— Igen, az egyik előadásom teljes jövedelmét.

— Na ez szép. És melyik előadás volt az?

— A nagypénteki.

— Az Opera tagjait megint redukció fenyegeti.

— Szóval már nemcsak a munkásoknak megy rosszúl, hanem az „akkord"-munkásoknak is.

A kis rajongó szinpadi élménye

Egy fiatal szinházi rajongó egyszer valahogyan besodródott a szinpadra. Mindössze pár percig álmélkodhatott csak a csodák világában, mert az ügyelő erélyesen kitessékelte. Annál bőbeszédübb volt, mikor előadás után egyik barátjával közölte a nagy élményt.

— Tudod, — mondta — eljutottam a primadonna öltözőjéig.

— És . . . és? . . . Mit láttál? — izgult a barát.

— Épp akkor kukucskáltam be, amikor levette a második felvonásbeli nagy estélyi ruháját.

— És aztán?

— Aztán levette a cipőjét és a harisnyáját.

— Hát még, hát még?! . . .

— Aztán levette a gumifüzőjét.

— Ne mondd! . . . És mit vetett le aztán?

— A kombinéját. És tudod, mi volt azalatt?

— Az alatt? . . . Nem is merek rá gondolni. Na, mi volt az alatt?

— Az alatt tiz perc szünet volt.

Népszövetségi husvét

Iskolában

— Tanitó úr, kérem, miért nincs nekünk is tengerészeti miniszterünk, mint a japánoknak?

— Azért nincs tengerészeti miniszterünk, mert nincs tengerünk.

— De tanitó úr, kérem, akkor miért van pénzügyminiszterünk?

◆◆

Nem értem

Kávéházi beszélgetés:

— Nem értem ezt a Lopacseket. Télikabátja vadonatúj, a kalapja is divatos, de a nadrágja és a cipője csupa rongy. Hogyan lehetséges ez?

— Mert nadrágot és cipőt nem akaszthat le a kávéházi fogasról.

◆◆

Tavaszi divat

Párbeszéd a korzón:

— Az idén a hosszú tavaszi felöltő a divat.

— Én már meghosszabbítattam az enyémet.

— A tavalyi felöltődet?

— Igen.

— És hány centivel hosszabbíttattad meg?

— Ugyan kérlek. A zálogcédulát hosszabbíttattam meg.

Egy férj emlékiratai

1933. április.

Ma olvastam az ujságban, hogy ezentúl a nők is férfiruhában fognak járni. Végre egy okos divat! Egy jó férfiruha ugyan még ma is legalább 200 pengő, de meddig eltart! És nem megy ki a divatból! Nem tudom, mit szólnak ehhez a nagyképű erényesszők, részemről csak helyeselni tudom ezt az ujitást, mert racionális, praktikus és olcsó!

1933. junius.

Az ablakomon besüt a ragyogó juniusi napfény, de, sajnos, nem tudok kimozdulni. Ugyanis az egyetlen nadrágomat felvette a feleségem, mert az övé a pucerájban van. Most ő feszít benne a korzón! Nyugodtan írhatom, hogy feszít, mert nadrágom egyes részeit a női gömbölyüségek sokkal hiánytalanabbúl kitöltik, mint az én szerény férfiidomaim . . . Szóval egyetlen nadrágom korzózik, én meg ülhetek itthon! Volt ugyan egy ócska pepita nadrágom is, de azt a feleségem odaajándékozta a szakácsnőnek és én kissé szégyenlem tőle visszakérni . . . Meg aztán az uccánkban ez a nadrág a szakácsnő jóvoltából túlzott népszerűségnek örvend. A szeneslegényről, a füszeressegédről és a sarki rendőrről például határozottan tudom, hogy már látták a Marit ebben a nadrágban. És ez baj! Sőt: már látták nélküle is! És ez még nagyobb baj . . . Elvégre ki vagyok téve annak, hogyha ebben a nadrágban végigmegyek az uccán, a pincéből kiszalad a szeneslegény, hátulról öszszetéveszt a Marival és rásóz egyet a pepitára . . . Á, ezt én nem kockáztatom meg! Már csak megmaradok inkább az én kis lenge magyaromnál. Ez legalább még nem volt a Marin!

1933. augusztus.

Az ablakomon besüt a ragyogó augusztusi napfény és én nem tudok kimozdulni. Nincs nadrágom, elvitte a feleségem. Neki ugyan van elég, de pont az enyémre fájt a foga. Ugyanis a nőknél divatbajött az alul rojtozott nadrág. Nos . . . az enyém elég rojtos volt! Már megalkudnék és szivesen kölcsönkérném Maritól a pepitát, de Mari odaajándékozta e disznadrágját a villamoskalauzának, viszont a káplárjától kapott egy meggypiros huszárnadrágot sárga zsinórral. Mari ugyan váltig erősitgeti, hogy szivesen kölcsönzi, de azért . . . Nem! Ezt mégsem! Én, Káposzta Jenő, kötszövött ügynök nem mehetek el meggypiros huszárbricseszbe alsózni a kávéházba. A kávéházi alsós helyett megelégszem itthon a lenge alsóssal!

1933. szeptember.

Az ablakomon besüt a ragyogó szeptemberi napfény és én nem tudok kimozdulni. Nincs nadrágom! Elvitte a feleségem, mert . . . De ez nem is fontos! Elhatároztam, hogy elválok! Elvégre nem vagyok köteles az életemet egy szál alsónadrágban leélni! A napok már hüvösebbek, a szobák hidegek, az ember felfázik. Holnap beadom a válópert!

1933. december.

Ma volt a válóperem tárgyalása. Elvesztettem. Ugyanis nem jelentem meg. A feleségem persze ott volt. De neki könnyű volt ott lenni! Az én nadrágomban ment el!

Görög László

=✶=✶=

Nemes bosszu

A szinházi kritikus hajnalban tér haza. A felesége ráripakodik:

— Te lump! Most kell hazajönni?

— Kérlek, ártatlan vagyok. Még este felhívott egyik szerző barátom a lakására, ahol részleteket olvasott a készülő darabjáról.

— És ezért kellett hajnalban hazajönni?

— Tudod, bosszúból nem keltett fel.

Szeplőtlen asszony

és leány csak a valódi, nappal puder alatt használható, száraz Dr. Morisson szeplőelleni krémet használja, mert csak így óvhatja meg tavasszal, nyáron érzékeny arcbőrét. Éjjelre a zsíros, Dr. Morisson szeplőelleni krém ajánlható, mert a káros higanyos sókat nem tartalmazza s dacára ennek, a szeplőket eltünteti. Tégelye 1 pengő 50 fillér, minden jobb szaküzletben. Magyarországi főraktár: Kozmochemia rt., Budapest, Molnár utca 35.

Egy szivacsvétel története

(Lile, New-York)

BORSSZEM JANKÓ A PÉNZPIACON

Az üzleti válság humora

Két kereskedő beszélget.

— Hogy megy a Weisznek? — kérdi az egyik.

— Jól.

— Azt hallottam, hogy inzolvens lett.

— Na, na, annyira jól még nem megy neki.

A Salgó-Tarjáni Kőszénbánya Részvény-Társulat dr. Chorin Ferenc felsőházi tag elnöklete alatt ma tartott 65-ik rendes évi közgyűlése megállapította az 1932. évi zárszámadásokat és a lefolyt üzletévre részvényenként 1.25 pengő osztalék kifizetését határozta el. A szelvény f. é. április 19-től kezdve kerül beváltásra. Elhatározta továbbá a közgyűlés az Egyesült Tégla- és Cementgyár Részvény-Társasággal való egyesülést anélkül, hogy e célból a társulat alaptőkéjét felemelte volna. E határozat alapján a társulat tárcájában levő 58.785 darab Egyesült Téglá-részvény megsemmisíttetik, a még forgalomban levő 2215 darab részvény pedig 1:3 arányban Salgó-részvényre cseréltetik be úgy, hogy minden egyes Egyesült Tégla-részvényre három Salgó-részvény esik. A beolvadó társaság azon részvényesei, akik részvényeik ellenében készpénzt óhajtanak, egy Egyesült Tégla-részvény ellenében 65.— pengőt kaphatnak. Végül a közgyűlés az igazgtóságba **Fellner** Alfréd és **Wertheimer** Adolf urakat és a felügyelőbizottságba **Erdőhegyi** Lajos urat választotta meg.

=✶=✶=

Beruházás az Andrássy-uton

Komlós Sándortól a népszerű Andrássy uti uri divatkereskedőtől megkérdezte a héten egy politikus vevője:

— Mit szól a beruházáshoz, Komlós úr?

— Nálam ez már nem ujság, — mondta Komlós — én már tavasz óta ruházom be vevőimet új modeljeimbe.

— Ami természetes, abban lehet bizni,
Ki „Igmándit" használ, nem fog csalatkozni!

A BORSSZEM JANKÓ keresztrejtvénye

A megfejtők között 12 jutalmat osztunk ki — Beküldési határidő: április 28.

Készítette: BOCK GYULA

Vizszintes sorok: 1. A kereten körülhaladva, március 28-án este elterjedt lesujtó szomorú hír. 9. Molnár Jenőé örökké élni fog. 10. Személyes névmás. 12. Férfinév. 13. Utcán található. 14. Orkán kezdete. 16. Vissza: szamárbeszéd. 17. Emelt zenei hang. 18. Több mint nesz. 20. Való. 21. Tojásdad. 22. Mutató szó. 23. Rag. 24. Német praepozició. 25. Mulató. 26. Nem igazi. 27. Jelző. 29. Aláírások után látható. 30. Tevékeny. 32. A függ. 8 folytatása.

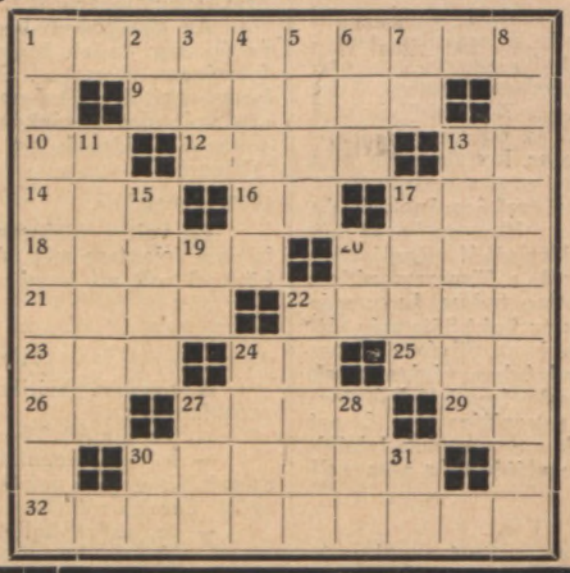

Függőleges sorok: 1. A vizszintes 32. folytatása felfelé. 2. Igekötő. 3. Fonetikusan olvasva Verne regényalak. 4. Ék nélkül: az Euráziai hegyrendszer legészakibb része. 5. Virágfajta. 6. J. K. O. 7. Ek. 8. A vizsz. 1. folytatása. 10. Többet ésszel, mint. . . . . 13. Sajnos, ma ez a legtöbb. 15. A király szó ebből a szóból ered. 17. Vissza: római hadiszekér. 19. Igekötő. 20. Német prepozició. 22. Elevator. 24. R-el törlőgummi. 27. Villanykörte. 28. Dunántúli folyó (ék nélkül). 30. A, A, A. 31. Este.

Beküldendő: Vizszintes 1. (a kereten körülhaladva), 18.; függőleges 13., 22.

Olcsóbban, mint bárhol vehet a gyártónál,
NEDELKO SÁNDORNÁL
Budapest, VII., Károly körut 15. sz.
90 éves cég

Ablak (redőny) **vászon** minden szélességben. **„FLOS"** önműködő **redőnyrúd,** hátizsák, ponyva, pokróc, zsineg és kötél **gyári áron.**

Mai keresztrejtvényünk megfejtői között a következő ajándékokat sorsoljuk ki:

1) **STERNBERG, Rákóczi út 60,** kir. udvari hangszergyár **Gramofón-lemez.**
2) 1 doboz **DESSERT „CADEAU"** csokoládéárugyár rt. Budapest, VI. Izabella **ucca 88** gyártmánya.
3) Egy darab **művészi fénykép KIS PÁL** koszorus fényképészmester műterméből, VII. Király ucca 51. szám.
4) Egy **gobelin-párnaalap fonállal WEISZ MARISKA** kézimunka-üzletéből, V. Lipót-körut 22.
5) **2 tubus ERAFIT tökéletes cipőápoló,** finom bőrcipők részére.
6) **3 darab művészi levelezőlap BRUNHUBER** udvari és kamarai fényképész műterméből, Budapest, VIII., Baross ucca 61. szám.
7) **Egy üveg kölniviz FRITZ ZSIGMOND** illatszertárából, **Rákóczi-út 4.** Külön manikür-terem. Manikür 40 fillér.
8) **Molnár Jenő:** „Ilyenek vagyunk . . ." c. humoros könyve.
9) 1 üveg **Dr. Rob. Greensill-szájviz** és 1 drb. **Dr. Rob. Greensill-fogszappan ifj. KOSZTENSZKY KÁLMÁN „Parfumerie Le Rosier"** (Budapest, VIII. Mária u. 19) eredeti készitményeiből.
10) **CSILLÁROK,** bronzfigurák, irókészletek, ajándéktárgyak legolcsóbban **Csillárok és világitási rt.-nál, VII. Erzsébet körut 41.** Ajándék: egy bronz cigaretta-eloltó.
11) **Mokány Berci** zaftos históriái.
12) **Seiffensteiner Salamon** legjobb anekdótái.

A Borsszem Jankó mult számában közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: Vizszintes 1: **Ilyenek vagyunk;** 14: **Talpra magyar;** függőleges 3: **Esprit;** 6: **Kemál basa.** A helyes megfejtők közül Győző Károly, Paál Ibolya, Korniss Andor, Polgári Kaszinó Békés, Litschauer Ernőné, Kovács Károly (Slovensko), Grosz Sarolta, dr. Koloss Gyula, Horváth Béláné, Kiss Károly, Várossy Lajos és Gergely Sándor kaptak jutalmat.

KEREKES CUKRÁSZDA
VI., TERÉZ KÖRUT 10.
BONBONOK TORTÁK
Kitünő olasz fagylalt

Hasznos tudni

mindazoknak, kik az ártalmatlan és tisztán természetes hashajtó ásványvizek iránt nagyobb bizalommal viseltetnek, hogy

Schmidthauer **Igmándi** keserűvize

hatékony forrás-sókban **egész Európa** leggazdagabb ilynemű ásványvize. Rendszerint már kisadag: 1/4 vagy 1/2 pohár elegendő, miáltal a nagyobb mennyiségek fogyasztása feleslegessé válik, tehát gazdaságilag is viszonylag a legolcsóbb.

ELIT MOZGÓ
MŰSORA SZENZÁCIÓ!

SZELVÉNY
BORSSZEM JANKÓ keresztrejtvénye
1933. április 15

Pályázó neve: .....

Pontos cime: .....

Ezt a szelvényt a megfejtéshez kell mellékelni.

Reb
Menachem Ciceszbeiszer szörnyű átkozódásai

— Locsolják meg o te eladó leángyodat, azután hadjanak ütet vizben!

— Németországban töltsed te o pészachot, de ohelyett, hodj te ropogtatnád o maceszt, o te csontjaidat ropogtassák!

— Béküljön ki o japán faj o kinai fajjal, o kinai faj o japán fajjal, saksopán o te fajoddal ne ledjen kibékülve senki!

— O Dréhr-ügy mázsás irataiból terád is essen jónéhány kiló!

— Ledjél te edj berlini sztár — Pesten!

— Kisszakaszra se teljen neked!

— O tüzoltók Niagara-fecskendüjével locsoljanak meg téged!

— O hajadon leángyod jottassa eszedbe, hodj már megjöttek o gólyák!

MOST, HOGY KÖNNYŰ SÖRT KAPTÁK A JENKIK, A SORUK IS KÖNNYEBB LETT?

DONNA GUMICIKKEK — eddig nem ismert minőség. DONNA egészségét óvja. **Szaküzletekben csak** Donnát fogadjon el, mert: **Fő a biztonság!** Continental gumi, V. Arany János-u. 16.

Abbazia-Kávéház
Cégalapítás: 1869.
Tulajdonos: Steuer Gyula

Csemege-, fűszer-, konzerv- és italokért telefonáljon **Mikler Sándor-hoz**
Telefon: 26-4-86 **Budapest, VI., Teréz körut 1/c.**

WEISZ MARISKA
V., Lipót körut 22.
Függönyök. Divatoskézimunkák. Terítők.

Felelős szerkesztő és kiadó: **dr. MOLNÁR JENŐNÉ.**
Igazgató: **MOLNÁR EMIL**
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Mozsár ucca 9. szám. — Telefon: 23-3-24.
Laptulajdonos: BORSSZEM JANKÓ lapkiadó Rt.
A BORSSZEM JANKÓ előfizetési árai:
Egész évre **20 pengő, félévre 10.50 pengő, negyedévre 5.50 P.**

Neufeld Zoltán (Pannonia) könyvnyomdája,
Budapest, VII. — Telefon: 42—3—09.

Budapest, 1933. április 15 66. évfolyam 3222. szám

BORSSZEM JANKÓ

1933-ig szerkesztette: Molnár Jenő

Főmunkatárs: GÁSPÁR ANTAL

Húsvéti locsolás

(Gömöri-Holstein rajza)

— Látja, Tamás, ha meglocsolt volna, kapott volna egy puszit.
— Az ilyesmi nem vonz. Manapság már az urinők csókja is csak üzlet.
— Na na, ez talán mégis tulzás. Milyen üzlet például az én csókom?
— Festéküzlet.

— Mit mondtam neked?... Elengedlek egy órára, de pontosan itt kell hogy legyél tizre.
— Igenis, tanitó úr.
— És verést igértem, ha nem igy lesz. Na és mégse tartottad be az igéretedet. Mit gondolsz, mi lesz most?
— Azt hiszem, ha én se tartottam be az igéretemet, a tanitó úrnak se muszáj okvetlen betartani.

Berlini beszélgetés

— Mit gondolsz, melyik a legjobb automata Berlinben?
— Na melyik?
— A főkapitányság. Bedobsz egy ablakot és kijön egy csapat rendőr.